

561

Mitt höfuð, Guð, ég hneigi

1. Mitt höf - uð, Guð, ég hneig - i að hjart - að stíg - a meg - i í
 2. Ég bið þig, fað - ir blíð - i, um bót í lífs - ins stríð - i í
 3. Og þótt ég öðl - ist eig - i, gef ei ég þreyt - ast meg - i sem
 4. Og þótt ég öðl - ist eig - i, gef ei ég kvart - a meg - i né

bljúgr - i bæn til þín. Lát heims ei glys mér grand - a en
 Jes - ú nafn - i nú. Í hæð - ir hjart - að mæn - ir, þú
 best að biðj - a þig. Þú einn veist tíma' og tíð - ir, ég
 mögl - a mót - i þér. Ég veit þú vilt hið best - a og

gef mér bæn - ar - and - a og hjart - ans and - vörp heyr þú mín.
 heyr - ir all - ar bæn - ir í Jesú nafn - i', í Jes - ú trú.
 treyst - i því, um síð - ir þú bæn - heyr - ir og bless - ir mig.
 víst ei læt - ur brest - a það neitt er get - ur gagn - að mér.

5. Og þótt ég öðlist eigi,
 gef ei ég hugsa megi:
 „Mín bæn til einskis er.“
 Þótt ekkert annað fái' eg,
 í auðmýkt hjartans má eg
 í von og trausti tengjast þér.

6. Sá andans andardráttur
 sé óslítandi þáttur
 á milli mín og þín.
 Þá barnslegt hjarta biður
 þín blessun streymir niður.
 Ég fer til þín, kom þú til mín.